

[Viggo Starcke.]

tative restriktioner, toldbeskyttelse og restriktiv statshandel. Den højtærede minister hævder, at hvis der ikke finder en begrænsning eller nedsættelse sted af tolden i andre lande samt en indskrænkning af andre landes statshandel, vil en yderligere lempelse af Danmarks kvantitative restriktioner føre os ud i valutavanskeligheder. Det kan umuligt være rigtigt, for den højtærede minister har netop i sit eget memorandum fastslået, at også nu, hvor andre lande har høj told, restriktioner og statshandel, er importen af varer på bunden liste steget relativt stærkere end importen af varer på friliste.

Angående de kvantitative restriktioner i andre lande er det rigtigt, at de er generende for os og skader os; men de skader det andet land, der selv indfører dem, endnu mere. Andres restriktioner er uhyre ubehagelige for os; det kan de være, idet de kan vanskeliggøre eksporten for vore erhverv. For landbrugsvarernes vedkommende har andre lande kun afskaffet deres restriktioner for lidt over 60 pct.; men heri ligger efter vort skøn netop en særlig tilskyndelse for Danmark til at presse på med liberaliseringens fortsættelse og give et godt eksempel netop på dette område, fordi landbrugsvarerne udgør en væsentlig del af det område, hvor liberalisering mangler. Det er derfor efter vort skøn afgjort en urigtig politik, dels at Danmark selv bliver ved at holde landbrugsvarerne på bunden liste i stedet for at foregå med et godt eksempel, som man gerne vil have at andre skal følge, dels at Danmark stiller sig vrangvilligt overfor den fortsættelse af liberaliseringen, som netop vil komme til at frigøre landbrugsvarerne. Som den højtærede minister siger, er det særlig importen af varer på bunden liste, der er steget; dette vil igen sige, at heller ikke restriktionerne i andre lande er en hindring for, at Danmark afskaffer sine egne restriktioner. Erfaringen viser det.

Dernæst med hensyn til toldhindringerne. Danmark har efter europæiske forhold en

meget høj levestof. Samtidig har Danmark de laveste gennemsnitlige toldsatsler, både hvis man beregner toldsatslerne i forhold til den samlede import, og hvis man beregner dem i forhold til de toldfordyrede varer. Dette betyder dog ikke, at Danmark ikke for visse varers vedkommende har en særdeles høj toldbyrde. Hvis man sammenligner to lande, hvoraf det ene land er råstoffattigt og som følge deraf har en stor import af toldfri råstoffer, medens det andet land er rigt på råstoffer og som følge deraf kun har en lille import af toldfri råstoffer, vil det første land have en lav gennemsnitlig toldbyrde og det andet land en høj gennemsnitlig toldbyrde, selvom toldsatslerne er ganske ens for de toldfordyrede varer.

De høje toldskranker i andre lande er dog heller ingen hindring for, at Danmark kan afskaffe sine kvantitative restriktioner. Toldskranker er nemlig ikke uoverstigelige hindringer, sådan som restriktioner er det; man kan hoppe over en sådan barriere, og vi forhøjer kun denne barriere, som vore eksportører skal over, ved at fordyre vor egen produktion og gøre den mindre konkurrencedygtig. Det er, som om vi binder dem blyklodser om anklerne, når de skal hoppe over denne barriere.

Hvis et andet land sætter sin toldfordyrelse i vejret, kan vore eksportører blive nødt til at nedsætte deres priser og sælge billigere og altså få en mindre fortjeneste; det er beklageligt, men sådan er det. Eksportørerne får altså mindre valuta-indtægter, mindre valuta-indtægter giver mindre købekraft, og mindre købekraft giver mindre import som resultat. Dette forhold virker altså automatisk på samme måde, som hvis konjunkturerne og prisudviklingen går os imod, som hvis „terms of trade“ forringes, som hvis bytteforholdet forringes. Vi har ingen indfyldelse på, hvad andre lande laver af den slags hindringer; men vi kan selv sørge for at komme til at købe så billigt som muligt, heri ligger vor fundamentale interesse. Regeringen må i så fald tilpasse sin pengepolitik, sin kreditpolitik, sin rentepolitik